

Podzim—zima
2020/21

TiGy



Slovo úvodem

Milí čtenáři,

v současné situaci je to pro nás všechny těžké udržet si pozitivní přístup a každý z nás se s tím vypořádává po svém. Abychom Vám trochu zvedli náladu, vracíme se v některých článcích ke vzpomínkám na dobu před karanténou a taky jsme si pro Vás připravili výběr těch nejlepších perliček za posledních 5 let. Doufáme, že se Vám při čtení následujících stran objeví aspoň nepatrný úsměv na tváři.

Vaše Kočka

Z HISTORIE GYMNÁZIA	4-5
HROMNICE	6
ANKETA	7-8
ŠÍPKOVÁ RŮŽENKA, JEŽÍŠ, ROMEO A JULIE A JOKER	9-10
NAŠI STUDENTI NA MISTROVSTVÍ ČR	11
ÚVAHA: VLIV RODIČŮ	12-14
KOUZLA PODZIMU	15
KORONAPERLIČKY	16-17
TVŮRČÍ KOUTEK	18
PERLIČKY	19-24



Z historie gymnázia

První slova středoškolské kroniky tišnovské:

„Snaha o střední školu v Tišnově ohlašuje se mezi obyvatelstvem kolem r. 1900. Vedle toho pomýšlí se na odbornou školu kamenickou nebo obchodní vedle hospodářské.

*Po světové válce vzkříšením bývalé samostatnosti Českého národa převratem dne 28. října 1918, kdy začíná Československá republika a v ní nový život. Školství české, dosud utlačované vládou rakouské říše, neobyčejně vyrůstá a rozkvétá. Obživlo i u nás úsilí založit zde střední školu, jakou již mají všech-
na okolní okresní města.*

*Ve schůzi městského zastupitelstva dne 6. března r. 1920 přednesl starosta města Alois Řezáč návrh ujednaný v poradě městské rady, aby na památku sedmdesátých narozenin osvoboditele českého náro-
da a prvního presidenta Československé republiky Tomáše G. Masaryka zařízení bylo městské reformní reálné gymnasium. Návrh byl schválen a městská rada podala žádost ministerstvu školství a národní
osvěty, aby směla školního roku 1920/21 otevřít v Tišnově městské reformní reálné gymnasium.*

*Žádost svou odůvodňuje důkazem, že zřízení toho ústavu jest potřebné a žádoucí a že stavební pomě-
ry v městě a finanční stav obce dovolují ústav zařídit a až do sestátnění jeho z obecních prostředků jej
vydržovati...“ (kráceno)*

Tomáš Šílený, tehdejší ředitel školy, r. 1920

I přes to, že Česko se Slovenskem byly samostatné země, stále v té době převládal počet německých škol nad těmi českými. V kronice je uvedeno, že na 14000 Němců připadala 1 německá škola. Počet Če-
chů byl značně vyšší, na 1 českou školu připadalo 70000 Čechů.

V Brně měli být založeny ministerstvem školství další dvě střední školy, jenže pro žáky ze vzdáleněj-
ších oblastí bylo obtížné se dostávat do školy.

*„...počet škol připadajících na celou nynější oblast soustřeďovati stále v Brně, když od dosavadní ob-
lasti lze snadno oddělit obvod, jenž byl by dostatečnou základnou pro vlastní střední školu a jemuž by
vlastní střední škola lépe vyhovovala než školy ve vzdáleném a drahém Brně.“*

Střední škola tohoto nového obvodu měla stát právě v Tišnově. Do školy v Tišnově by se dopravovali
žáci z tehdejšího okresu – bystřického, bítešského, kunštátského a blanenského.

Povolení otevřít v Tišnově městské reformní reálné gymnázium se tišnovský úřad dočkal dne **24. červ-
na 1920** obsahu:

*„Pan ministr školství a národní osvěty vzal výnosem z 21. června 1920 čís. 27295 na vědomí, že
v Tišnově bude počátkem školního roku 1920/21 otevřeno městské reformní reálné gymnasium, ale
s těmito podmínkami:*

1. *Zřízením tohoto ústavu nevzniknou ani nyní ani v budoucnu státu žádné výdaje ani přímo ani ne-
přímo poskytováním jakýchkoli ... (zbytek nečitelný)*
2. *Ústav bude se řídit předpisy platnými pro státní školy střední tohoto druhu.*
3. *Při případné přeměně střední školy uvedený ústav podrobí se reformě, která bude na státních
středních školách provedena.*
4. *Město opatří si pro ústav vlastní síly, ježto pro nedostatek profesorů na ostatních ústavech nebude
moci za tímto účelem nikomu dát dovolenou.*

K názvu ústavu po panu prezidentovi republiky nebo po některé jiné vynikající osobnosti nepřivoluji

Městská rada požádala **Tomáše Šíleného**, který žil v Tišnově již ve výslužbě, aby se stal prvním ředitelem. Se řízením školy měl zkušenosti, byl bývalým ředitelem 2. českého státního gymnázia v Brně.

Zápis a první přijímací řízení do I. třídy proběhlo ve dnech 4. a 7. července a po prázdninách 1. září. Zapsalo se celkem **90 žáků a žákyní**. Z nichž 3 se nedostavili k přijímací zkoušce, 6 zkoušku neudělalo a těch, kteří zkoušky udělali, ale na zápis nepřišli bylo 9.

Otevřely se dvě třídy, každá měla kapacitu 40 dětí. Dohromady na školu první rok chodilo 58 hochů a 22 děvčat.

Počátkem července starosta s jinými zástupci městské rady založili „**Kuratorium gymnasijní**“, které se staralo o všechny potřeby nově vznikajícího gymnázia. Dne 28. a 29. srpna uspořádali tišnovské spolky slavnost ve prospěch fondu, z kterého by bylo možné gymnázium udržovat. Během této slavnosti se předvedl Sokol i křesťanský spolek, uspořádaly se sportovní závody či veřejné cvičení hasičů. Na náměstí se konal koncert a večer byla veselice v Sokolovně. I přes nepříznivé počasí se pro fond podle záznamů vybralo asi **17000 korun**.

Během prázdnin Kuratorium našlo místo pro umístění gymnázia. Vyučování v následujícím školním roce probíhalo ve dvou třídách v dívčí měšťanské škole. Zde se našlo místo i pro učitelský kabinet, který byl společný s ředitelnou. Kuratorium obstaralo i školní zařízení – zahrnující lavice, stoly, tabule atd...

Školné Kuratorium stanovilo ve výši **400 korun** na rok. Zápisné bylo 30 korun, z toho bylo 15 korun za přijímací zkoušky, 10 korun za učební pomůcky a 5 korun na herní pomůcky.

Postaralo se také o získání nových učitelů, i přes jejich nedostatek:

Jan Kosík (z reálného gymnázia Brně), vyučoval na gymnáziu matematiku, přírodopis a zeměpis. **Alois Macků** (z gymnázia v Uherském Hradišti), vyučoval češtinu, němčinu a dějepis. Oba byli třídními učiteli tehdejších tříd I.A a I.B. Na gymnáziu vypomáhalo spoustu jiných učitelů z blízkých škol. Samotný ředitel, Tomáš Šílený, učil na gymnáziu češtinu.

Dne 2. září 1920 pronesl k žákům úvodní řeč pan ředitel Šílený. Dále promlouval i starosta města a zástupce učitelského sboru pan Kosík. Vše bylo ukončeno národní hymnou. Ještě toho dne byli žáci a žákyně seznámeni se školním řádem.

Vyučování začalo až 6. září 1920, podle nařízení ministerstva.

Čmelák



Hromnice

Jen před pár dny, 2. 2. byly Hromnice, svátek spojený s ochranou před bouří, ohněm a bleskem, podle čehož také získal svůj název. Aby lidé ochránili své domy, kladli do oken zapálené posvěcené svíce, kterým se říkalo hromničky.

V České republice se k tomuto dni váže mnoho pranostik a zvyků. Předpokládám, že všichni dobře znáte starou lidovou pranostiku „na Hromnice o hodnu více,“ která říká, že je v tento den světlo o hodinu déle, než bylo o zimním slunovratu. Na našem území je ve skutečnosti rozdíl delší, něco kolem 1 hodiny a 20 minut.

Podle pranostiky „na Hromnice musí skřivánek vrznout, i kdyby měl zmrznout,“ právě v ten den opět začínají prozpěvovat ptáci, živočichové se pozvolna probouzejí a začínají vykukovat první sněženky. A podle všeho lidé zrovna v tento den odhadovali, jak dlouhá ještě bude zima, o čemž svědčí hned několik starých mouder:

- ♦ Svítí-li slunce na Hromnice, bude zimy o šest neděl více.
- ♦ Je-li o Hromnicích studeno, přijde brzy jaro.
- ♦ Když na Hromnice ze střech teče, zima dlouho se povleče.
- ♦ Zelené Hromnice – bílé Velikonoce.

Hromnice jsou také známy jako Svátek uvedení Páně do chrámu, jelikož dle Lukášova evangelia to bylo právě 2. února, kdy Maria, 40 dní po jeho narození, přinesla svého syna do jeruzalémského chrámu, aby jej dle tehdejší židovské tradice zasvětila Bohu.

Kromě toho se dříve v tento den poklízal Betlém a vánoční stromečky.

Kočka

Anketa

Ahoj, jistě si mě pamatuješ z e-mailu, kde jsem Ti posílala anketu. Jsem ráda, že ji aspoň někdo ze školy vyplnil. Po mém fiasku se Surveiem, kdy jsem tvořila několik souběžných dotazníků, a Office 365, který se rozhodl, že mi tam dá prázdné otázky, jsem si uvědomila, že právě teď přede všemi vypadám jako truhla. ☹_☹ Bohužel já a IVT nejsme zrovna kamarádi, takže pokaždé, když se o něco pokusím, se něco pokazí. ˘_(ツ)_/˘ Když jsem anketu vyhodnocovala, zjistila jsem, že většinou odpovídali lidé ze tří tříd jenže pak se tam objevil někdo další. Proto jsem se rozhodla, že vyberu odpovědi, které se mi zdály skvělé a předložím je i vám. \ (•_•) /

Co se Ti na gymnáziu líbí?

Všemožně jste se shodli, že se vám tu líbí dobré jídlo, spolužáci, učitelé, volitelné předměty, přednášky, exkurze, Martina, rozvrh a dopravní přístupnost. Za mě to je určitě ta doprava, jídlo, spolužáci a někteří učitelé.

Co se Ti na gymnáziu nelíbí?

Zase jste se všemožně shodli, že vám vadí zastaralý vzhled budov, fronty na oběd, nedostatek toaletního papíru, spoustu testů v jeden den, známkování a boje mezi jednotlivými třídami, rozvrh. Za mě určitě ten toaletní papír a spousta testů v jeden den.

Co bys zde změnil/a?

Rádi byste zde změnili vzhled budovy nebo přístup některých učitelů. Někteří z vás by chtěli vegetariánskou stravu na obědech, rychlejší způsob omlouvání absencí, nové záchody, zvětšit jídelnu a více světel na chodbách. Podle mě jsou všechny nápady skvělé a držím palce, ať se povede je někdy uskutečnit.

Vadí Ti přecházet z budovy na budovu?

Tady je to zhruba 50/50. Spoustě studentům to vadí a o trochu menšímu počtu to nevadí. Kdybych se k tomu měla vyjádřit já, tak mně je to jedno. Někdy je skvělé se protáhnout, ale někdy jsem moc unavená na nějaký pohyb.

Účastníš se nějaké mimoškolní aktivity, pokud ano, tak jaké?

Hodně z vás odpovídalo kladně nebo by se minimálně účastnit chtělo. Ale vyskytli se zde i někteří, co se mimoškolních aktivit účastní nedobrovolně.

Z aktivit jsou to **sporty** jako florbal, gymnastika, fotbal, tanec či kung – fu; **hraní na hudební nástroje** jako kytara či klavír; různé olympiády, SOČ, TiGy a malování. Je vidět, že zde máme spoustu nadaných lidí. (◡_◡) Abych se pochlubila i já, tak dělám do časopisu, občas zkusím napsat nějakou tu olympiádu a chodím na florbal, i když to neumím. ˘_(ツ)_/˘

Jaký předmět se Ti zdá nejlepší a proč?

Na tuto otázku se zde objevily ve velkém počtu TV, VV, HV, B, CH, AJ, NJ, RJ a konverzace s Denise. U mě je to B, HV, CH a již zmíněná konverzace.

Jaký předmět se Ti zdá nejhorší a proč?

Hodně se tu objevily FY, ČJ, M, ZSV a D. Ať už kvůli nevyhovujícímu stylu výuky, těžkosti nebo nudy. U mě je to FY a D, protože mi dělá problém zapamatovat si spoustu věcí a pochopit je.

Stravuješ se ve školní jídelně, pokud ano, tak jaké jídlo Ti nejvíce chutnalo?

Těší mě, že velká část z vás odpověděla, že ano. Jako nejvíce chutná jídla jste uváděli svíčková, řízek, krupicová kaše, špagety, marinovaná křidélka, buchty, rýžový nákyp, kung – pao a tuňákový salát. Mně osobně chutná všechno, ale kdybych měla vypíchnout nejvíce chutná jídla, jsou to rýžový nákyp a špagety.

Jaká největší změna se Ti udála po přestupu na gymnázium?

Spousta z vás našla nové přátele, přišla o volný čas, více se učí, má delší rozvrh, vstává brzo ráno, učí se mluvit před lidmi a obdržela horší známky.

Jak moc těžké je pro Tebe učivo?

U téhle otázky se objevily tři skupiny. Lidé, kterým to nedělá žádné problémy, lidé, kterým to dělá velké problémy a lidé, kteří to zvládají, ale občas se najde něco, co jim dělá obtíže.

Jak těžké je pro Tebe se sem dopravit?

Většina z vás naznala, že do školy je velmi lehké se dopravit, ať už jste místní, nebo ne. Ale některým, se kterými soucítím, nenavazují spoje, mají dlouhou prodlevu času, vstávají brzo či mají problém se zpožděním nebo výlukou.

Snažíš se svůj postoj k učení změnit, pokud ano, tak jak?

Většina z vás se snaží změnit svůj postoj, ať už trochu, nebo hodně. Organizujete si čas, učíte se doma každý den, různými metodami, motivujícími videi a posloucháte v hodinách. Ti, kteří nic nemění, předpokládám, jsou spokojeni. Za mě jsou to různé metody, protože jsem toho takový průkopník zde. \ (•••) /

Doufám, že se brzy setkáme u dalších anket.

Foxiera

Šípková Růženka, Ježíš, Romeo a Julie a Joker

Šípková Růženka, Ježíš, Romeo a Julie a Joker. Jak spolu tyto postavy souvisí? Spojuje je datum 3. 6. 2020, kdy se konala T-exkurze na téma „Jak vnikají tvrdé tkáně v těle“.

V rámci této T-exkurze jsme měli zkoumat stavbu myšího femuru (stehenní kost) a zubů. Abychom je mohli zkoumat, bylo nejprve nutné tyto části z myšky vypreparovat. Než jsme se mohli do pitvání pustit, museli jsme myšky nejprve usmrtit. Této fáze se nebojte, myši jsme usmrtili humánním způsobem – vložili jsme je do nádoby s chemikálií, která zapříčiňovala, že myšičky dýchaly čím dál tím pomaleji, usnuly, a nakonec přestaly dýchat úplně. Odtud ta Šípková Růženka. (Pak jsme jim všem pro jistotu ještě zlomili vaz, aby se nestalo, že bychom myš otevřeli a ona by se najednou probrala, ale to už není tak poetické.)

Následně jsme si dali vedle sebe dva jedince – samečka a samičku a vysvětlili si, jak je od sebe můžeme rozlišit. A jak tam tak vedle sebe ležely, vypadalo to úplně jako konečná scéna z Romea a Julie.

Aby se s tělem při pitvání dobře manipulovalo, museli jsme ho přišpendlit k polystyrenové podložce. Do každé končetiny jsme bodli špendlík, proto mi myška tak trošku připomněla Ježíše.

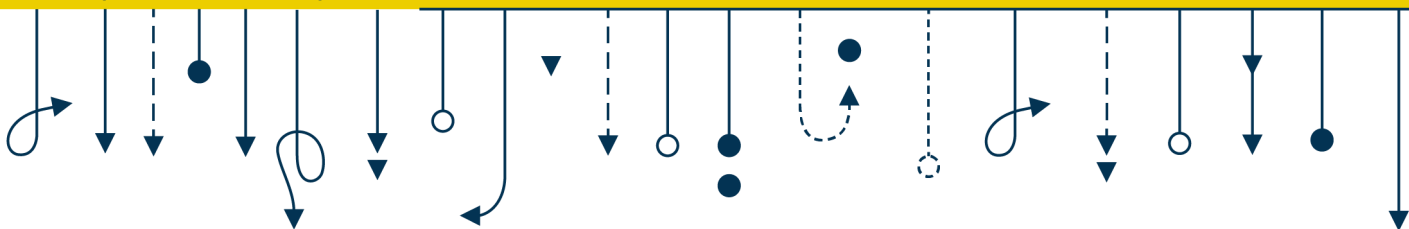
Každopádně až v této fázi jsme se mohli podívat dovnitř myši. Ukázali jsme si, kde jsou které orgány a jako první jsme se pustili do preparování femuru. Rozhodně to nebylo nic lehkého, protože u malé myšky je to opravdu velmi titěrná práce a je potřeba, mít na to dostatek trpělivosti. Ale až na 2 zlomené kosti (samozřejmě myslím kosti těch myší) se to všem úspěšně povedlo.

Po femuru přišly na řadu i zuby. Vzhledem k jejich velikosti jsme preparovali celou spodní čelist, kterou jsme proto museli vykloubit. A najednou se z Ježíše stal usměvavý myší Joker.

Za normálních okolností by kosti, které jsme vypreparovali, prošly speciální přípravou, po které by se zamrazily do OCT formičky na suchém ledu. Jelikož tento proces by trval asi 2 týdny, dál jsme pracovali s pokusnými vzorky, které pro nás byly předpřipraveny.

Vzorky jsme na speciálním přístroji nařezali na tenoučké plátky o tloušťce 14 mikrometrů, které jsme



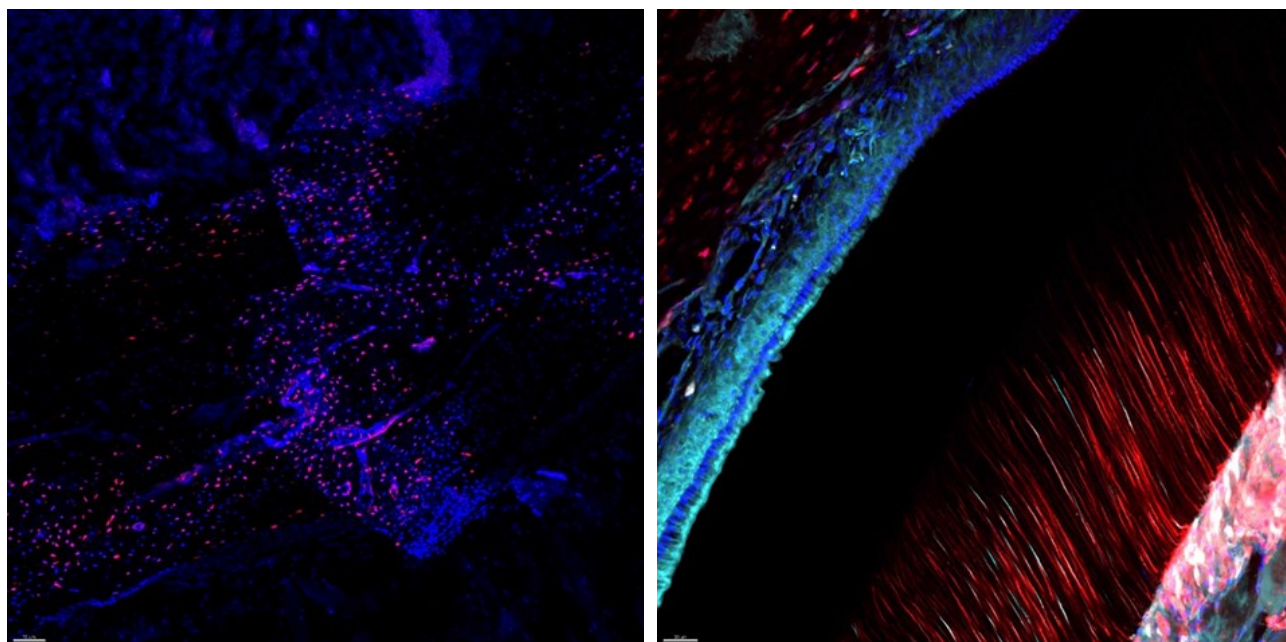


následně nachytali na mikroskopovací sklíčka. Potom jsme tyto vzorky speciálně chemicky ošetřili pomocí DAPI, která obarvila jádra buněk, abychom je při následném pozorování pod mikroskopem viděli.

Připravené vzorky jsme pozorovali pod konfokálním mikroskopem. Konfokální mikroskop je typ světelného mikroskopu, kdy je zdrojem světla laser. Jeho výhodou oproti klasickému fluorescenčnímu mikroskopu je detekce světla z ohniskové roviny, kdy jsou eliminovány fotony, které prochází mimo tuto rovinu. Díky tomu můžeme mimo jiné vytvořit trojrozměrnou vizualizaci preparátu. Nakonec jsme si ještě ukázali, jak se vzniklé fotografie upravují v programu na počítači a jak se vytváří již zmíněný 3D model.

Tato T-exkurze byla zajímavá a pro mě osobně i velmi přínosná. Všichni, s kým jsem se ten den seznámila, byli milý a ohromně sympatičtí, včetně našeho školitele pana Jana Křivánka, takže pokud si náhodou nejste jisti, zda na tuto exkurzi jít, určitě neváhejte a přihlaste se, dokud je místo!

Kočka



Naši studenti na Mistrovství ČR

Mistrovství České republiky dorostenců a dorostenek v atletice na dráze se konalo v Ostravě – Vítkovicích ve dnech 5. – 6. 9. 2020.

Na tento vrcholný atletický závod se nominovali i dva studenti našeho gymnázia – Hana Blažková (AK Tišnov) z 2. B a Honza Odehnal (VSK Univerzita Brno) z kvinty.

Hanka skončila druhá v běhu na **100 m** (časem 11,85) a na **200 m** (časem 24,40) se stala mistryní ČR.

Honza vybojoval 3. místo v osobním rekordu v běhu na **3000 m** výkonem 8:43,61 a 2. místo v běhu na **1500 m** časem 4:03,85.

Gratulujeme ke skvělým výsledkům a přejeme mnoho dalších úspěchů!

Mgr. Petra Seberová



Úvaha: Vliv rodičů

Vliv rodičů jako vzoru a co s tím dělají svobodné demokratické školy?

Pod pojmem vzor si můžeme představit leccos: staršího sourozence, vedoucího v zájmové aktivitě, slavnou osobu či fiktivní postavu. Naším největším vzorem v celém životě jsou však většinou naši rodiče, i když si to ne vždycky přiznáváme. Co by ale měl být zdravý vliv vzoru?

Když se narodíme, tak nad námi rodiče mnoho let mají téměř absolutní moc. Říkám téměř, protože dnes už jsou naštěstí omezováni zákony. Nesmí nás bít způsobem, který by zanechával stopy, a musí nám poskytovat určitou úroveň života. Za to musíme být vděční už jen kvůli všem těm generacím dětí před námi. A přesto se stále dá říct, že nás mají v hrsti. Rozhodují často o době, kdy budeme vstávat a kdy se ukládat ke spánku. Mají absolutní kontrolu nad naší hygienou, včetně toho, jestli se učešeme nebo jestli si ostříháme nehty či vlasy. Rozhodují o našem přístupu k informacím, na jakých platformách, po jakou dobu a k jakému obsahu se dostaneme. Mohou nám přikázat mlčet, nebo rozhodnout, co nesmíme říkat, popřípadě musíme říct. Mají právo říct, kam nesmíme a musíme jít a na jakou dobu. Nic nám nepatří, všechno je nám dáno a kdykoliv nám to může být zase odebráno.

Jaký typ chování nám tedy ukazují naše největší vzory? Člověk už od malička poslouchá o ideálech naší demokratické společnosti/země, ale území domova do ní jaksi nepatří. Ano, dnes již existují omezení i pro rodiče, ale pořád je v pořádku fyzické násilí, které nezanechává stopy. Právo svobodného pohybu, právo vlastnit majetek, neexistuje ze zákona a záleží jen na rodičích do jaké míry nám ho neoficiálně umožní. Svoboda projevu, zvolení vzhledu je také jen v rukou rodičů. Tohle jsou znaky spíše totalitního režimu... Kolik z nás dospělých by bylo rozrušeno takovým zacházením a hlasitě projevovalo svoji nespokojenost, nebo jinými slovy vyvádělo jako malé děcko? Můžeme se vůbec my jako společnost alespoň přiblížit k onomu ideálu demokratické společnosti, pokud prostředí našich domovů je ovládáno jedním či dvěma despoty sloužícími zároveň jako vzory?

Ani školy nejsou místem, ve kterém bychom se mohli opravdu naučit o demokracii v našich „tvárných letech“. Učitelé jsou napůl autokratičtí vládci více či méně osvícení. V tuhle chvíli si mohu vzpomenout na svoji učitelku na prvním stupni, která měla potřebu se rozčilovat na žáky, kteří si dovolili tu svobodu, že si nadpisy podtrhovali jen perem, i přesto, že ona je na tabuli podtrhovala barevně. Z druhé poloviny je učitel jakýmsi zástupcem příkazů od vyšší moci, tedy ministerstva školství či jiné nedosažitelné autority. Učitelé na prvním stupni jsou mimochodem pravděpodobně naším zhruba druhým nejvýznamnějším vzorem po rodičích.

Tedy bychom samozřejmě mohli namítnout, že dětem je nutno takto vládnout, protože nejsou ještě dostatečně psychicky vyvinuté na to, aby si „vládly samy“. To je do určité míry pravda, ale děti jsou v naší společnosti dle mého názoru velmi podceňovány, kdy se například k osmiletému chováme způsobem, který by byl vhodnější u pětiletého, proto jsou zbytečně nevyspělé, tak jako želva, která nevyroste, dokud jí nedáte větší akvárium. Příkladem by mohly být instituce zvané Demokratické školy. V těch sice lidé mohou získávat funkce s určitou odpovědností, ale například o jejich volbě, určování pravidel či rozhodování o školním rozpočtu mají právo, skrze hlasování sněmu, rozhodovat všichni, od učitelů po pětileté, a mají právo zde promluvit. To je něco, co si pravděpodobně většina dospělých v naší zemi nedokáže ani představit, nebo to alespoň vnímat jako něco, co by mohlo fungovat bez katastrofy.

Přesto tyto instituce fungují po celém světě a okolo třinácti i v ČR a podle mých prozatímních průzkumů fungují dokonce lépe než tradiční školy. Ta nejstarší funguje v Anglii nepřetržitě už od dvacátých let minulého století! To, co jim prý hlavně brání ve větším rozšíření, je, že mnoho lidí tento koncept odsoudí jako nefunkční, aniž by se ho obtěžovali opravdu prozkoumat.

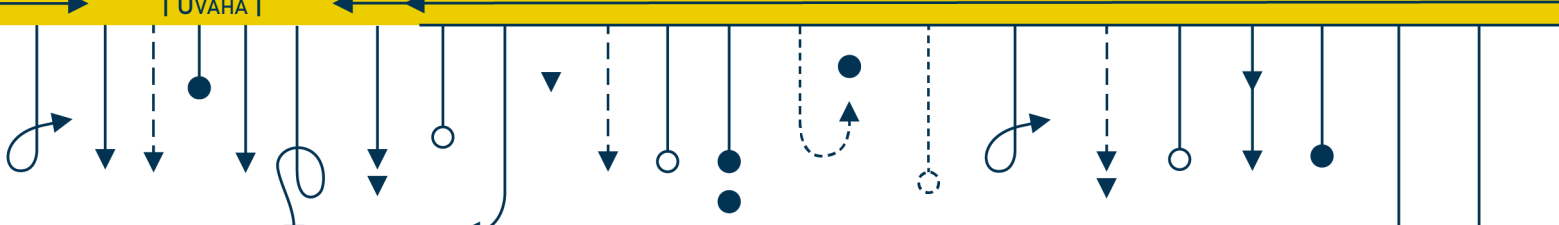
Pokud dospělí opravdu mají tendenci podceňovat děti, co je k tomu může vést? Může to být nedostatek sebevědomí, kdy si dospělý honí ego tím, že ponižuje intelekt svého potomka, aby se pak sám mohl cítit nadřazeně? Aby si mohl říct, že sice není inteligentnější než nějaký inženýr, ale pořád má alespoň více rozumu než jeho vlastní syn? Možná to hraje určitou roli, ale myslím si, že větší podíl je na straně arogance. Nenechte se mýlit, mít málo sebevědomí a být arogantní se rozhodně nevylučuje. Nedostatek sebevědomí lidé právě často skrývají za aroganci.

Arogance, která je všem lidem vlastní, je přesvědčení, že jejich názor je nadřazený názorům všech ostatních. Všichni známe ten krásný pocit, když potkáme někoho, kdo s námi ty názory sdílí a mnoho z nás, mě nevyjímaje, má touhu ten názor hlásat do světa. Pokud věříme, že jsme zodpovědní za výchovu našich dětí, tedy urovnání jejich názorů, pak jim přirozeně chceme vštěpovat naše „nadřazené“ názory. Obrovské uspokojení nám jistě činí, když slyšíme své dítě vyjadřovat naše názory a můžeme se s ním na nich shodnout. A samozřejmě jedním ze způsobů, jak rozšiřovat svůj „zdravý“ názor, je si přímo vychovat novou generaci s tímto pohledem na svět. Tyto všechny tendence jsou znásobeny naším vnímáním potomka jako svého přímého nástupce, náš odkaz světu či výtvor.

Dalším projevem rodičů je, že se považují za velkou autoritu, co se týče posouzení, zda jsme dosáhli skutečně dospělosti, tedy i psychické a nejen fyzické. Sami sebe většinou považují za dospělé a mají o míře dospělosti člověka určitá subjektivní přesvědčení, vycházející z toho, jak se oni sami projevují nebo co považují za lepší, než jsou jejich vlastní projevy. Pokud se tedy ani v určitém, jimi zvoleném věku neprojevujeme podle jejich standardů, vytváří to v nich frustraci, protože se cítí odpovědní za naše dospívání a povzbuzuje je nás potom až násilnou cestou odklonit správným směrem.

Je ale velmi důležité říct, že všechny ty psychické pochody a potom projevy našich rodičů, které jsem popsala, jsou věci, které naši rodiče očekávají i od ostatních rodičů. Všichni naši rodiče jsou více či méně zatíženi vědomím, že jsou souzeni celým svým okolím v závislosti na našem chování. Dokáží s nimi soucítit. Nechci sice děti přirovnávat k psům, ale sama jednoho mám a nedokázala jsem ho pořádně vycvičit. Ten pocit, kdy máte na starosti něco, co má vlastní vůli a tužby a neposlechne vás ve chvíli, kdy to potřebujete a jste zavaleni pocitem, že vás všichni přihlížející tiše soudí, umí být zdrcující. Děti prostě nejsou psi, ale vím, že spousta rodičů se cítí být takto souzena třeba i za chování svých patnáctiletých dětí, i když v tomhle věku dítěte v tom vidí u rodiče spíše iracionální tendenci k sebemrskacství, ale to už patří k lidství být iracionální.

Podívejme se podrobněji na ten nejožehavější projev toho, co jsem výše popsala, a to fyzické násilí. Zde se budu zabírat násilím vyvolaným pouze názorovou roztržkou s dítětem. Dobře znám ten pocit, kdy má někdo tak hrozně hloupý názor, že mám chuť ho praštit, aby mě jím přestal štvát. Samozřejmě to neudělám, protože věřím ve svobodu slova a sama nechci být bita pro vyslovení svých názorů. Pokud bych v tyto ideály nevěřila, tak bych minimálně nechtěla riskovat přemožení a zbití. Ale co když stejný pocit zažíváme se svým dítětem, když vyjadřuje názory, které nám přímo drásají uši. Jsme v situaci, kdy ze společenského hlediska je naprosto přijatelné mu dát např. facku a tím si ulevit, ten člověk nemá v podstatě právo se bránit a máme pocit, že je přímo žádoucí naše dítě potrestat, za například příliš silná slova. To vše je navýšeno pocitem, že jsme přímo zodpovědní za takovéto jeho jednání. Dá se pochopit, že k tomu leckteří rodiče inklinují.



Jakým způsobem to ale ovlivní dítě? Neučíme ho tím, že násilí je možnost řešení rozkolů? Není možné, že potom takový člověk bude mít větší tendenci později také řešit problémy násilím? Možná namítnete, že ho tím učíme pouze to, že je zase v pořádku potom řešit problémy násilím zase jen se svými dětmi, ale myslím si, že to by bylo naivní si myslet a že utváření lidské osobnosti tak jednoduše nefunguje. Navíc u každého jedince to může mít jiný efekt – některého ten pohodlný, jinému může vložit do nevědomí tendenci se takto chovat ke slabším a podřízeným. Minimálně si myslím, že toto chování snižuje zábrany k např. napadení kvůli hádce, což se samozřejmě neslučuje s ideály demokracie...

Nevím, jestli problém, který jsem nastínila ohledně vlivu rodičů jako vzorů pro dítě, bude kdy úplně řešitelný. Možná, že je to zakořeněno v nás lidech vidět naše vlastní děti jako ty, kteří mají nést dál naše ideály a styl života. Proto možná vždycky budou tatínkové, kteří nutí své syny sportovat, jen aby zjistili, že pokud ta láska ke sportu už v jejich synovi není, tak ji v něm nikdy nevypěstují. Možné řešení vidím v demokratických školách, kde učitelé žáky záměrně do ničeho netlačí a jejich podvědomé tendence k tomu jsou otupené množstvím dětí v čase i prostoru. V prostředí domova rodiče možná vždycky budou něco očekávat, k něčemu manipulovat a do něčeho nutit, ale v popsanych školách by prý děti měly skutečnou svobodu najít samy sebe a být součástí komunity, kde mají stejná práva a hlas jako kterýkoliv jiný člen

P.S. Tohle je jen nástin možných úvah. Jediné, k čemu tenhle text může sloužit, je vyvolat otázky a myšlenky, které jste třeba do teď neměli. Kdybych měla napsat vše, co mě k tématu napadá, musela bych napsat celou knihu, takže si uvědomuji, že by se toho dalo mnoho namítat a mnohé by zasloužilo více prodiskutovat.

ForaoiseCZ

Kouzla podzimu

Přichází pomalu a s citem jemu vlastním, jako mávnutím kouzelného proutku, obléká stromy z odstínů zeleně do pestrobarevných šatů. Každé další ráno se příroda probouzí pomaleji. Ranní mrazíky z rozmaru kreslí na okenní tabulky, zbytky mlhy se líně povalují po okolí a jen neochotně se pod teplem slunečních paprsků mění v kapky rosy. Elektrické vedení obalené jinovatkou zeje prázdnotou. Vlaštovky a jiřičky daly sbohem a odletěly vstříc teplému středomoří. Stádo laní okusuje na kamenitém remízku poslední stébla trav, ze kterých se již začala vytrácet zeleň. S východem slunce se vrací do hlubin lesa, kde mráz ztrácí svoji moc. I křeček marně hledá zatoulané klásky, které jsou poslední připomínkou slunečného léta. Život v ulicích měst a vesnic utichl, jen studený vítr se prohání po okolí a hraje si s rudými listy opadavých stromů. Když pošmourné dny nahradí modrá obloha a prohřátý vzduch provoní spadané listí, nad strniště se vznesou barevní draci doprovázeni dětským smíchem. Z otevřených oken se line vůně jablečných koláčů, skořice, sušených bylinek a šípků. Ještě teplé z plechu zmizelo první vánoční cukroví, o kterém každý tvrdil, že je na něho příliš brzy, jenže kdo by odolal. Terasu provoněly větvičky cesmíny a smrku připravené společně se sušenými květy na výrobu svátečních věnců. Záře svíček mihotajících se ve větru za hřbitovní zdí oznamuje, že se Dušičky blíží každým dnem. S každým dalším spadlým lístkem nabírá podzim na síle. Tmavá studená rána doprovázena neutichajícím mrholením donutí každého, kdo v ranním nečase spěchá tichými ulicemi za každodenními povinnostmi přitáhnout si límec kabátu blíže ke krku. Nastává čas dlouhých večerů strávených u vyhřátého krbu ve společnosti teplého čaje, chlupatých ponožek a huňatých svetřů. Zvěř se začíná stahovat ke krmelcům, které jsou díky starostlivým myslivcům a laskavým kolemjdoucím plné dobrot, usnadňující jejich život v následujících nevlídných měsících. Až stromy shodí svoje pečlivě pěstěné vlasy a listí, rozfoukané po krajině, se smísí s rozmočenou půdou, přihlásí se o slovo paní zima. Svatý Martin slavnostně ohlašuje její příchod, když společně se svým běloušem kluše krajinou pokrytou bílým popraškem.

Adel



Koronaperličky

několik omluvenek z online hodiny:

- ♦ jedu stavět *rybín*
- ♦ stáčíme med
- ♦ vezeme psa z operace, je těžký, sestra by ho sama neunesla
- ♦ „Paní učitelko, nemůžu, budu v lese .“

několik situací z online hodiny:

nevypnutý mikrofon a návštěva toalety (studentka); studentka si pohodlně hoví s nohama na stole, až po chvíli si všimne, že má zapnutou kameru; během hodiny musím odběhnout převzít PPL a přesto mi nikdo z hodiny neuteče; za dveřmi mi jako obvykle ječí děti a mlátí na zamčené dveře, po obligátní otázce, jestli teče krev, trochu překvapivě odpovídají kladně...

pár veselých informací z maturit:

Statue of "Freedom" in London

Between France and "British" England is Atlantic Ocean

the "kurent" queen is Victoria she lives in Greenwich

The capital of New Zealand is Christchurch

this is in London because there are yellow taxis

Ing. Hort

Poznámka k hodnocení žáků z koronavirového období:

Starý Dežo se dívá na vysvědčení svému synkovi Ferovi: „Pozeraj Fero, ještě štyri také pandémie a je z těba doktor medicíny!“

Mgr. Veličková

Dobrý den paní učitelko,

moc se omlouvám, že jsem nepřišla na dnešní schůzku. Na počítači mi totiž nejela myš a neumím s počítačem pracovat bez myši.

Hezké prázdniny

Podpis

Dobrý večer paní učitelko, respektive dobrou noc

Rád omluvil bych Ondru ze zítřejší hodiny
Již odjel se svou babičkou a s dědou na prázdniny

Na chalupě teď tráví veškerý svůj volný čas
A už velice se těší, až do školy v září půjde zas

Já vyřídím mu rád Vaše vřelé pozdravení
Neb nepřijde si ani pro své vysvědčení

Hezký týden, hodně zdraví, popřát bych Vám chtěl
O prázdninách, aby Vám zasloužený odpočinek nechyběl

Pevně doufám, že Vás můj skromný rýmovaný příspěvek neurazil
Leč, Váš poslední email pro děti mne v těchto pozdních hodinách nakazil

S úctou
podpis

Tvůrčí koutek

I lived among the grass

I lived among the grass
with trees as a roof.
The grass was my home,
but my home was my shelter.

I lived as a human,
as an elf, as a deer,
as a wolf, as a fey.

Once I haunted hart
and then I hid as
the one who is scared
of the humans with their lust.

I lived mischievous dream
among the people,
who doesn't smell like home.

To go and dream again
in my grassy home.
To wake up and be scared
again of people and shadows.

Lying on the grass
soft but cold and moist,
longing to go home.

Kunský pán

Kunský pán nebyl sketa.
To on se jen tak zamyslel,
když něco zlého viděl.
Snažil se přijít na jiné myšlenky
a tak se pro sebe usmíval.
A proto si každý myslel,
že radost má z cizího neštěstí.
Ale neměl.

Perličky

Hanus:

Student: „Jdete na prodloženou, pane profesore?“

Hanus: „Jsem snad dlouhej dost.“

Hanus: „Vaše historické vědění přechází spíš v historické bezvědomí.“

Hanus: „Nedopustíte vítězství hormonů nad neurony.“

Hanus: „Studium na panáčka, ne s panáčkem, jak studujete vy.“

Hanus: „Co to máš v tom omluvňáku? Jak zaspal toho 1.2.? Vždyť jsi chyběl 5. a 6. hodinu.“

Daňková:

Daňková: „So, stand up. Schnell!“

Daňková: „Díky své práci vydělává hodně peněz. To asi není učitel.“

Student: „Snad nám ulevíte...“

Daňková: „Si tady ulevuješ každou hodinu.“

Daňková: „Jestli chceš na záchod, tak tě zastřelím.“

Pezlarová:

Pezlarová: „Co oni tenkrát věděli o rozmnožování a genetice? Nic.“

Student: „Ale šlo jim to.“

Pezlarová vstoupí do třídy, právě když se jeden student protahuje

Pezlarová: „To je pozdrav slunce nebo co?“

Student 1: „Ano, pančelko. Vy jste slunce!“

Pezlarová: „Tak to bude temná hodina.“

Student 2: „Slunce odejde?“

Student 1: „If you put a spider web on a cut, the cut stops bleeding. Počkat, to jako fakt?“

Pezlarová: „Jasně, to se dřív používalo jako obvaz.“

Student 1: „Takže to jako dám jen kus pavučiny na ránu a...“

Student 2: „Dostaneš otravu krve a umřeš.“

Pezlarová: „A bude klid.“

Hošková:

Hošková: „A značí se malé tvrdé ypsilon.“

Student: „A mohla byste nám říct, jak vypadá měkké ypsilon?“

Havelka:

Havelka: „Ani já, jakožto zástupce dokonalých učitelů, nejsem dokonalý.“

Ondráčková:

Student si odsedl od spolusedícího

Ondráčková: „Že by rozvod?“

Kubát

maturanti si při roznášce jídla spletli třídu

Kubát: „Ale počkat, kam to šli?“

Student: „Oni si jen spletli třídu.“

Kubát: „Ale oni měli jídlo...“

Kubát: „Jak to, že nesnídáte? Snídaně je nejdůležitější jídlo dne! Stejně jako oběd, večeře a svačinky!“

Kubát: „Chcípni! To říkam tomu projektoru, ne vám.“

Kubát: „Když papáme – co je dneska na oběd?“

Student: „Vdolečky a rizoto.“

Kubát: „Tak když papáme rizoto...“

Student: „Vdolečky jsou lepší.“

Kubát: „Ale ve vdolečkách nejsou proteiny. Takže když papáme rizoto – máte hlad?“

Studenti: „Jo.“

Kubát: „Tak teda, když papáme rizoto...“

Urbánek:

Urbánek: „Chlapec je sebevědomý, z toho vás vyléčím.“

Urbánek: „Tak tady je socha Homéra, tady posmrtná maska a tady současný stav hokejového zápasu.“

Student: „Mě dějepis baví tak od 20.století.“

Urbánek: „to už ti je tolik?“

Urbánek: „... A to všechno dalo dohromady Alžbětinu neoblíbenost – anglikánka, potápí nám lodě, zabírá Ameriku, nechce mě – a já jsem hezkej!“

Urbánek: „Odevzdali jste ty písemky všichni? Kdo ne, bude příště popraven.“

Urbánek: „Co děláte? Že bych začal používat staré metody? Tresty podle probíraného období?“

Student: „Co se dělalo v Římě?“

Urbánek: „Co Řím!? Počkej si na nacismus!“

Urbánek (*snaží se projít*): „Pozor! Těhotná žena s dítětem!“

Lorenc:

Lorenc: „Začíná mi připadat, že někteří berou ten test jako los do sazky.“

Lorenc (*o rovnici*): „Tak teď už jen malou kosmetickou úpravu...“

Student 1: „Dáme tomu make up!“

Student 2: „A řasenku!“

Vašíčková:

Vašíčková (*na studenta, který nedává pozor*): „Víš, jak popravovalo letectvo? Přivázali člověka ke kůlu a nechalo u něj odstartovat stíhačku. Ale tebe zabiju svým hlasem, co je jak motorová pila.“

Mašková:

Mašková: „Proč nemáš přezůvky?“

Student: „Mně se rozpadly...“

Mašková: „To se ti určitě rozpadly dneska, že?“

Student: „Ne, včera.“

Mašková: „Kluk s tvým mozkem by mohl mít jedničky! Děláš si domácí úlohy?“

Student: „Počkat, my máme domácí úlohy?“

Mašková: „Kolikrát vám mám opakovat, že se neříká ‚Co‘, ale ‚Prosím‘?“

Student: „Prosím?“

Mašková: „Vidíte, Pepa to už pochopil.“

Student: „Co?“

Mašková: „Martine? Jak to, že máš dvě trojky?“

Student: „Jenom dvě?“

Matula:

Matula (*zapisuje do třídnice*): „Jen jsem vám chtěl říct, že tady včera nebudu.“

Matula: „Věnce se dávaly na hrob mrtvým, kteří ještě před smrtí žili.“

Matula: „Co je zajímavého na tomto rozsáhlém eposu? No jednak to, že je skutečně rozsáhlý.“

Matula: „To je krásně smazaná tabule. Kdopak ji mazal?“

Student: „Paní Havlátová.“

Student: „Jááááááj“

Matula: „Co se stalo?“

Student: „Nechci to říkat nahlas.“

Matula: „Nechceš nahlas říct, že seš v háji a nechápeš to?“

Student: „Ne, jen se mi zlomil nehet.“

Matula: „A já myslel, že řešíš hluboký existenciální problém.“

Matula: „Ohlas písni ruských měl velký ohlas...“

Havlátová:

Havlátová (*povídáme si o veležížale australské*): „?Tak co, kolik bys jí dal do délky?“

Student 1: „Tak 17 metrů.“

Havlátová (*na jiného studenta*): „Co na to řekneš, že tam někde v Austrálii chodí sedmnáctimetrová ží-
žala?“

Student 2: „Že žížaly nechodí.“

Veličková:

Veličková: „Vyčasuj mi sloveso jet.“

Student: „Jel, jede, pojede.“

Veličková: „A teď sloveso jít.“

Student: „Šel, jde, pojde.“

Veličková: „Řekněte mi nějaký neologismus.“

Student: „Selfie.“

Veličková: „To je nějaká pohádková postava nebo co?“

Kurdiovská

Kurdiovská: „Já možná vypadám vědomě, ale už jsem úplně v bezvědomí.“

Kurdiovská: „Zavřete okno! Teda ne okno... (*ukáže na dveře*) Tamto. Tu druhou díru!“

Mis D

Mis D vychvaluje před studenty Siri

Mis D: „Hello Siri, please, say hi to my students.“

Siri: „Which one?“

Mis D: „All of them.“

Siri: „Which one?“

Mis D: „I've got really bad day.“

Siri: „Which one?“

Geržová

Geržová: „Nežer ten maffin, když já žádný nedostala!“

Geržová (*velmi rychle zadává, co mají studenti dělat*): „Verstehen?“

Student: Können Sie das opakieren?“

Geržová: „Co ovlivňuje dnešní mládež?“

Student 1: „Knihy.“

Geržová: „To si nemyslím. Nebo tady někdo má nějakého literárního idola?“

Student 2: „Já bych chtěl být Malý princ. Lítat si to po planetách...“

Student 3: „Tak sjetej jsem ještě nebyl.“

Drlíková

Drlíková: „Máte slíbenou tu písmečku, že?“

Student: „Ale my jsme vám nic neslibovali...“

Drlíková: „Víte v čem je hodně vápníku?“

Student: „V cementu.“

Drlíková: „Proč to z tebe musím tak dolovat? Nejsem přece horník!“

Dračková

Dračková: „Nechte toho!“

Student: „Můžete je za trest praštit tou knihou.“

Dračková: „Blázníš? To bych té knize nikdy neudělala.“

Student (*má zavázané oči*): Vy jste mě vyfotila, pančelko. Já to vím, viděl jsem ten blesk.“

Dračková: „To ne já, to větríček.“

Lanková

Lanková: „Je to podepsané a čitelné?“

Student: „No je to podepsané.“

Lanková: „tak to je dobrý, to budu vědět, komu mám nadávat.“

Lanková: „Absurdní drama... To my tu hrajeme každou hodinu, co?“

Miovský

Mlovský: „A jednoho dne z toho budeme psát pětiminutovku.“

Student: „Spíš pětihodinovku.“

Vávrová

Vávrová: „Řekněte mi příklad řečnické otázky.“

Student: „Chcete si napsat diktát?“

Vávrová: „Když povím ‚Tato třída je hodná‘, co tím řeknu?“

Student: „Lež.“

Vykoukalová

Vykoukalová: „Neopisujte, nakláníte se k sobě jak dva milenci.“

Slunečnice

Perličky a další kreativní nápady můžete posílat na email jana.zavrelova@gym-tisnov.cz

Redakce:

Kočka

Čmelák

Foxiera

ForaoiseCZ

Adel.

Anna N.

Judith

Slunečnice

Rudolf

Grafika:

Anička Machová

Obálka:

Josef Zelený

Poděkování za spolupráci:

Mgr. Petru Matulovi, Ph.D.

Mgr. Heleně Zelinkové